

O SLUJIRE DIN DRAGOSTE

Studiul 9 pentru 29 august 2026

«V-am scris cu multă
mâhnire și strângere de
inimă, cu ochii scăldați în
lacrimi, nu ca să vă
întristați, ci ca să vedeți
dragostea nespus de mare
pe care o am față de
voi.» (2 Corinteni 2:4)

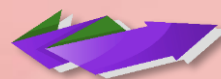
Pe măsură ce aprofundăm studiul celei de-a doua epistole a lui Pavel către Corinteni, observăm că apostolul este foarte interesat de bunăstarea bisericii.

Deși nu a fost niciodată ușor să urmezi căile lui Dumnezeu în această lume plină de păcat, în secolul I, a te declara creștin putea implica dificultăți serioase.

Pavel pregătește biserica să înfrunte aceste dificultăți, atât interne, cât și externe, și o învață să formeze un trup unit în iubire altruistă. Din acest sfat putem învăța astăzi să fim „o mireasmă de viață care duce la viață” (2 Corinteni 2:16).

Mângâierea lui Dumnezeu în suferință.

Sfințenie și sinceritate în slujire.

Conducere înțeleaptă.

Iertare și restaurare.

Mireasma lui Hristos.

MÂNGÂIEREA LUI DUMNEZEU ÎN SUFERINȚĂ

"[Dumnezeu] care ne mângâie în toate necazurile noastre, pentru ca, prin mângâierea cu care noi înșine suntem mângâiați de Dumnezeu, să putem mângâia pe cei ce se află în vreun necaz" (2 Corinteni 1:4)

A doua epistolă la Corinteni este epistola în care Pavel vorbește cel mai pe larg despre mângâiere. Biserica trecea printr-o perioadă dificilă, iar scrisoarea anterioară a lui Pavel îi cufundase într-o stare de tristețe.

Însă acea întristare era „după voia lui Dumnezeu”, ducând la pocăință (2 Corinteni 7:10). Așadar, Pavel nu vrea ca acea întristare să-i copleșească, ci mai degrabă să fie mângâiați.

El însuși trecuse prin momente în care propria sa viață fusese în pericol și se descurajase (2 Cor. 1:8-10). Dar Dumnezeu l-a mângâiat, iar acum transmite acea mângâiere bisericii (2 Cor. 1:6).

Mângâierea lui Dumnezeu

➔ Ne eliberează de frică

➔ Ne amintește de momentele în care El ne-a ajutat

➔ Ne ajută să îndurăm suferința

➔ Ne conduce la maturitate spirituală.

➔ Ne încurajează să mijlocim pentru ceilalți

➔ Ne mângâiem unii pe alții așa cum am fost mângâiați de Dumnezeu

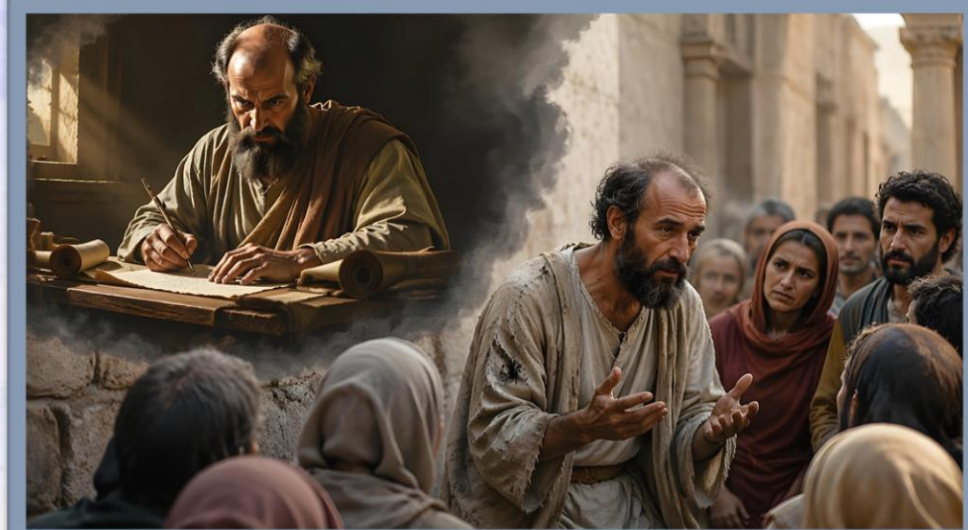

SFINȚENIE ȘI SINCERITATE ÎN SLUJIRE

"Lauda noastră este mărturia pe care ne-o dă cugetul nostru că ne-am purtat în lume, și mai ales față de voi, cu o sfințenie și curăție de inimă date de Dumnezeu, bizuindu-ne nu pe o înțelepciune lumească, ci pe harul lui Dumnezeu." (2 Corinteni 1:12)

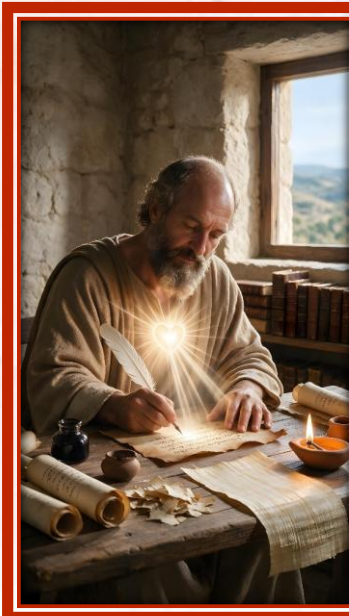
Unii oameni îl disprețuiau pe Pavel, acuzându-l că este slab și nehotărât (2 Corinteni 10:10). Din acest motiv, și pentru ca sfatul său să fie primit și acceptat, era necesar ca apostolul să se apere împotriva unor astfel de acuzații.

Ca om, se considera neînsemnat (Efeseni 3:8). Dar, prin harul lui Dumnezeu, se putea lăuda că are o conștiință curată (2 Corinteni 1:12).

Din acest motiv, scrierile lui Pavel erau lipsite de intenții ascunse. El spera ca aceste scrisori să fie citite și înțelese în acel context de sfințenie și sinceritate – adică, scrise din dragoste pentru ele și căutând doar binele lor (2 Corinteni 1:13-14).

El și colaboratorii săi puteau spune cu încredere că conduita sa era sfântă și sinceră [pură], atât în biserică, cât și în afara ei.

CONDUCERE ÎNȚELEAPTĂ

"Iau pe Dumnezeu martor față de sufletul meu, că n-am mai venit până acum la Corint tocmai ca să vă cruț."
(2 Corinteni 1:23)

În prima sa scrisoare, Pavel i-a informat pe corinteni despre traseul pe care plănuia să-l urmeze (1 Cor. 16:5-11):

Efesenii

Macedonia

Corint

Iudea

Într-o scrisoare ulterioară (pierdută, 2 Cor. 7:8), el i-a informat că îi va vizita de două ori (2 Cor 1:15-16):

Efesenii

Corint

Macedonia

Corint

Iudea

Totuși, își schimbase planurile și hotărâse să nu facă prima vizită (2 Corinteni 1:23). Aceste schimbări i-au determinat pe unii să-l critice pentru instabilitatea și șovăielile sale. De ce își schimbase părerea?

Prezența lui Pavel în Corint părea necesară din cauza problemelor de acolo. Însă opoziția pe care avea să o întâmpine implica o confruntare pe care dorea să o evite, datorită marii iubiri pe care o avea pentru ei (2 Cor. 2:1-4).

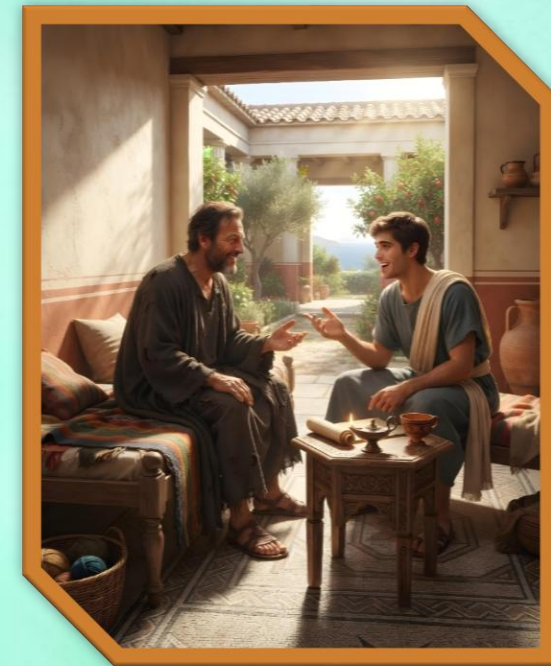

IERTARE ȘI RESTAURARE

"Dar pe cine iertați voi, îl iert și eu. În adevăr, ce am iertat eu - dacă am iertat ceva - am iertat pentru voi, în fața lui Hristos" (2 Corinteni 2:10)

În timp ce Pavel era în drum spre Troa, Tit s-a dus la Corint. Din Troa, Pavel a plecat în Macedonia. Dar era foarte întristat pentru că Tit nu-l întâlnise în Troa ca să-i dea vești despre biserica din Corint (2 Corinteni 2:12-13).

La scurt timp după aceea, Tit l-a întâlnit în sfârșit pe Pavel în Macedonia. I-a povestit cum biserica reacționase foarte favorabil la îndemnul apostolului (2 Corinteni 7:5-9, 13-16).

Una dintre problemele pe care trebuiau să le rezolve era disciplina bisericească. Ascultând de apostol, partea vinovată fusese mustrată și acceptase mustrarea. Acum, Pavel le cere să facă următorul pas: iertarea și restaurarea (2 Corinteni 2:5-11).

MIREASMA LUI HRISTOS

“În adevăr, noi suntem, înaintea lui Dumnezeu, o mireasmă a lui Hristos printre cei ce sunt pe calea mântuirii și printre cei ce sunt pe calea pierzării.” (2 Corinteni 2:15)

Comentând despre cum Dumnezeu „a deschis o ușă” pentru ca Evanghelia să fie predicată cu succes în Troa, Pavel izbucnește într-un strigăt de laudă și victorie: „Dar mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne poartă întotdeauna biruința în Hristos și răspândește prin noi pretutindeni mireasma cunoașterii Lui” (2 Corinteni 2:14).

Ca o mireasmă atotcuprinzătoare, cunoașterea lui Hristos ajunge la fiecare suflet. Pentru corinteni, ca și pentru noi, această mireasmă este de viață veșnică. Totuși, pentru cei care resping chemarea, este un miros de moarte (2 Corinteni 2:15-16).

Concentrându-se pe responsabilitatea pe care o implică acest lucru, Pavel explică faptul că mesajul trebuie transmis cu sinceritate, fără a căuta vreun câștig personal, ci mântuirea ascultătorilor (2 Cor. 2:17).

“Acest sol credincios [Tito] a adus vestea îmbucurătoare că o minunată schimbare avusese loc în mijlocul credincioșilor corinteni. Mulți luaseră la inimă învățăturile cuprinse în epistola lui Pavel și se pocăiseră de păcatele lor. Viața lor nu mai era o ocară pentru creștinătate, ci, dimpotrivă, exercita o puternică influență în favoarea unei evlavii practice.[...]

Pocăința, care este produsă prin influența harului divin asupra inimii, va conduce la mărturisirea și părăsirea păcatului. Acestea erau roadele care, declara apostolul, fuseseră văzute în viața credincioșilor corinteni.”

E. G. W. (Faptele apostolilor, pag. 323-324)